

Olaf en het trammetje dat moest niezen

Tekst:
Ian Pontis

Tekeningen:
Jeroen Busschers

Olaf en het trammetje dat moest niezen
Voor Olaf, van pappa

Geschreven door Ian Pontis
Tekeningen Jeroen Busschers

©Novumbooks 2014

2

© Novumbooks, 2014. Alleen voor privé gebruik
Het verspreiden zonder toestemming van Novumbooks is verboden
Steun Ian Pontis en Jeroen Busschers met een bijdrage op www.novumbooks.com

Op een dag ging Olaf, met zijn Pappa, op bezoek bij opa en oma. Olaf en Pappa gingen met de tram. Ze moesten bij het Centraal Station overstappen op lijn twee.

Kijk, daar op het grote plein voor het station, daar stoppen een heleboel trams. Allemaal nummers. Waar is lijn twee? Pappa zoekt en zoekt, en daar ziet hij het staan, een hele grote twee, een twee die boven de bovenleiding hangt.

Pappa geeft Olaf een hand en met ferme stappen gaan pappa en de kleine Olaf naar de juiste halte toe. Er zijn overal grote lange trams. Wit met blauw. Trams die piepend door de bochten gaan. Allemaal verschillende nummers op de trams, daar zie je een zeventien, en daar, een dertien. Kijk Olaf, daar is lijn zesentwintig waar we net uitgekomen zijn... en lijn zestien. Wat een boel lijnen, allemaal brengen ze je ergens anders naartoe in de grote stad.

Na een tijdje wachten komt er een tram met een twee erop. Maar wat is dat, het is geen gewone tram. Het is een heel oud trammetje. Een klein donkerblauw trammetje. Een trammetje met mooie gouden strepen. Er staat zelfs een gouden nummer op "401".

En bovenop het trammetje zit een grote sleepbeugel. Niet zo een saai vierkant als bij

de gewone trams, nee, een lange sleep. En middenin de sleep hangt een sierlijke twee.

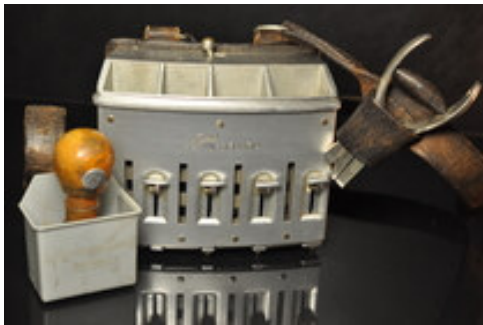

Piepend stopt het trammetje voor de wachtende mensen.

De mensen kijken raar op, maar op de open achterkant van het oude trammetje staat een conducteur, op zijn dikke buik heeft hij een koperen kassa hangen, met schuifjes, waar voor ieder muntje een apart vakje is. 'Kom maar aan boord mensen, we zijn gewoon lijn twee!'

Sommige mensen aarzelen, ze denken, 'ik neem de volgende tram wel'. Maar de kinderen die met hun ouders staan te wachten willen liever met dit trammetje.

'Kom maar boven' roept de bestuurder die aan de voorkant staat en aan een ratelend wiel draait. Boven zijn hoofd hangt een leren koord. Hij trekt aan het koord en 'ting, ting' doet het trammetje.

Kleine Olaf is niet te houden, Pappa, pappa, ga mee. Pappa wil best. Dit is zo een mooi trammetje, daar wil iedereen wel mee rijden. Maar de volwassenen die staan maar te klagen.

Die willen niet met dit oude trammetje met de open balkons. Die wachten liever op een moderne saaie lange blauwwitte tram.

Ting, zegt het trammetje nog een keer, en daar gaat het. Van binnen is alles van glimmend hout. Op de twee lange banken langs de ramen zitten een heleboel kinderen. Ze juichen als het trammetje weggrijdt.

Het gaat vrolijk door de straten, rijdt achter het grote Paleis langs, door de smalle winkelstraat waar de trams op elkaar moeten wachten, naar het drukke Leidseplein. Het plein waar iedereen kris kras door elkaar heenloopt.

Op iedere halte keken de mensen heel verbaasd. Maar de kinderen wisten het wel. Die sleurden hun pappa's en mamma's aan boord.

En toen, midden op het Leidseplein....

Hatsjoel

Hatsjie!!!

HAAAAA-HAAATSJOEEOEOE

Het trammetje begon enorm te niezen. Het bokte en sprong op de rails. Het trammetje sprong zo hoog dat het uit de rails sprong.

De kinderen vonden het prachtig, maar de pappa's en de mamma's schrokken zich een hoedje. Toen het kleine blauwe trammetje midden op het kruispunt stond en uitgeniest was gingen ze allemaal naar buiten om te kijken wat er aan de hand was.

HAHAHAHA AAAAATJOEOEOEOEOE

Heel hard nieste het verkouden trammetje en toen stond het weer in de rails.

Meteen ging het trammetje weer rijden. Ting, ting, de bestuurder trok aan het leren touw en trapte met zijn voet op de voetbel. De conducteur stond achterop en zag dat alle pappa's en mamma's schrokken.

Paniek, paniek, daar gaat het trammetje met onze kinderen.

Maar het ging de verkeerde kant op! Het trammetje reed opeens over de rails waar lijn zeven rijdt. Daar was het trammetje nog nooit geweest. Kijk, ook nog een tram tien. Wat prachtig, een hele nieuwe wereld gaat open voor het oude trammetje. Nog nooit had hij het Rijksmuseum van de voorkant gezien.

HATSJOE TING TING

De kinderen lachten zich rot toen het trammetje niezend en proestend op de halte stopte. De mensen op de halte keken heel verbaasd. Ze wilden helemaal niet met lijn twee. Lijn twee hoort hier niet zeiden ze boos tegen elkaar. Maar de wachtende kinderen vonden het blauwe trammetje prachtig.

Net voor het trammetje wegreed riep de dikke conducteur tegen de kinderen, kom maar mee. We gaan alle rails van de stad verkennen. De kinderen wisten niet hoe snel ze in het trammetje moesten springen. Net voordat de pappa's en de mamma's hijgend vanaf het Leidseplein waren komen aanrennen reed het trammetje weer weg. Achter zich een hele kudde buiten adem geraakte ouders. 'HELP' riepen ze. 'Daar in dat trammetje, onze kinderen'.

Maar het trammetje reed door. Langs de poffertjeskraam, langs een lelijk gebouw, dat

net een enorm peper- en zoutvaatje leek, met links een fontein vol zeepbellen. Olaf keek zijn ogen uit.

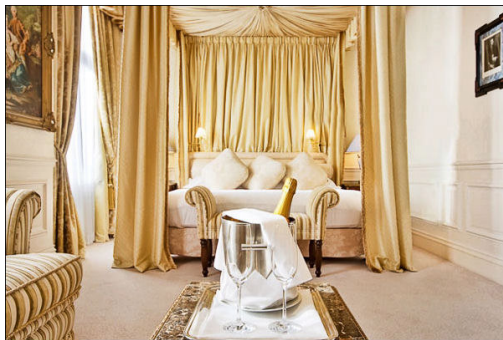
Hatsjie deed het trammetje weer toen het voorzichtig over de brug reed. 'Kijk', zei de conducteur tegen de kinderen, 'daar, dat is de magere brug. Zie je, een heel magere brug.'

En zie je dat sjieke hotel, aan de andere kant?

Daar is één kamer duurder dan een huis voor een heel jaar. Daar slapen alleen koninginnen, hoge heren en popsterren'.

De kinderen vonden het maar wat spannend. De ouders, die achter het trammetje aanrenden, hadden hun bijna ingehaald. Ting ting, verder ging het. Een brede drukke straat over.

De hollende pappa's en mamma's er achteraan. Ons dappere niezende trammetje reed onverschrokken door, vaart makend op een heel lang recht stuk. Pardoes gingen ze

drie haltes voorbij, naar een grote oude stadspoort.

In de bocht over de brug ging het trammetje bijna rechtdoor, zo hard ging het, en het nieste ook nog een keer. Het vloog zowat uit de bocht en reed gelukkig net niet de trap van het Tropenmuseum op.

De kinderen? Die vonden de wilde rit maar wat mooi. Maar het trammetje moest even uitrusten bij de halte die geen halte was.

TRRRR

klonk het al snel uit een luidspreker achter hun. Het was zo een saaie nieuwe tram.

En tram met een grote veertien er op wilde erlangs. 'Doorrijden', brulde de tram uit de luidspreker. 'We hebben niet de hele dag!'

Ting, ting, deed ons trammetje en tot blijdschap van Olaf en alle andere kinderen reed het weer verder. Pfff. Alles deed het nog. Voorzichtig reed het trammetje een rondje om het plein voor het grote museum.

Net toen alle pappa's en mamma's over de brug kwamen rennen, reed het trammetje hun tegemoet, de andere kant op.

Dat was schrikken. Nog voor alle ouders het doorhadden, en iedereen tegen elkaar opbotste, omdat de ene helft nog door wilde rennen en de andere helft wilde omkeren om achter het blauwe trammetje aan te hollen was ons trammetje alweer een stuk verder.

'AAAARTIIIIIS'

riep de conducteur. Nou, hier wilden een heleboel kinderen wel uitstappen. Maar de bestuurder zei: 'Jongens en meisjes, de rit gaat verder'. En daar gingen ze weer, net voordat de snelste van alle pappa's de rode brievenbus die achterop de tram zat aan kon raken. Ting, ting, ting, rijden maar.

En een paar haltes later, toen het trammetje wel moest stoppen omdat er een grote lijn negen tram voor stond, was daar een ongeloofelijk druk plein.

'Kijk', zei de conducteur, 'die meneer daar, dat bronzen beeld op dat grote blok, die daar zit te tekenen, dat is Rembrandt. De schilder van de Nachtwacht, het beroemdste schilderij van de wereld'.

Er stonden allemaal mensen foto's te maken van de beelden van de mensen die op dat schilderij te zien zijn. De kinderen renden naar buiten om naar de beelden te kijken. Het trammetje stond geduldig te wachten.

Maar de grote, lange trams erachter niet. Er stond al een tram vier achter. En een negen, en een veertien en nog een vier, en daar

kwam, vlak voor de hele meute rennende pappa's en mamma's uit, nog een lijn negen aan.

'Tijd om verder te gaan', brulde de conducteur. HAATSJOE, niesde de tram. Ting, ting, ting, deed de bestuurder.

De kinderen renden en vielen over elkaar heen. Het ging gelukkig allemaal maar net goed. Olaf voorop, klommen ze snel weer de tram in, geholpen door de conducteur.

Voort, langs een heel bijzonder gebouw, Theater Tuschinski, middenin een straat waar alleen trams door reden en mensen liepen.

Oh jé. Het blauwe trammetje kon niet verder, want er stond een lange roze auto dwars over de straat. 'Dat heet een limousine' zei de bestuurder.

De lange auto, langer dan de langste auto die Olaf ooit gezien had, stopte voor de brede

deuren van het wonderlijke gebouw waar een rood tapijt dwars over de straat werd gelegd.

Een heleboel mensen stonden er om heen toen de lange auto helemaal achterin open werd gemaakt door de chauffeur en er iemand uitstapte.

Het was een sierlijke mevrouw met een jurk met een split tot aan haar billen. Ze had hakken zo hoog dat ze er bijna niet op kon lopen.

Alle mensen dromden om haar heen. Er was zelfs politie bij die de mensen tegenhield. Dat

was maar goed ook, want anders hadden de pappa's en mamma's het trammetje nu al kunnen inhalen.

De beroemde filmster, want dat was het, ging het theater binnen en de limousine kon doorrijden. De rails was weer vrij en een hele lange stoet trams van beide kanten kon verder. Luid tingelend, zodat de mensen opzij sprongen in de drukke straat.

Verder ging het, langs het water met een heleboel rondvaartboten, naar het grote plein voor het Paleis. De Dam, midden in de stad.

Ongelofelijk hoe veel verschillende tramnummers hier langskwamen. Het leek wel één hele lange tram. Vieren, zestienen, negens, vierentwintigen, veertienen, ze wisselden elkaar af in een eindeloze stroom. En het blauwe trammetje reed er trots tussen. Nog nooit was het hier geweest.

Ons trammetje niesde nog een keer en ging naar links en bleef daar even staan om uit te puffen, zodat de andere trams door konden rijden langs de Bijenkorf en de Beurs.

De kinderen wilden ook wel even kijken naar de goochelaar die op het plein stond. En de acrobaat die op zijn hoge fiets probeerde te jongleren met vlamme knuppels. Daar, koetsen met paarden! De kinderen buitelden over elkaar heen, stonden op de lange houten bank voor de brede hoge vensters aan de zijkant van de tram, om er niets van te missen.

En net toen de lange stoet ongeruste ouders om de hoek bij het Wassenbeeldenmuseum verscheen, reed het trammetje weer verder. Nog een keer niesde het enorm. Harder dan ooit!

HAAAAAAAAAAATSSSSSJJJJJJOEHOE
HOEOEOE

Het echode heen en weer tussen de muren van het Paleis en de grote hoge Nieuwe Kerk. Het trammetje sprong uit de rails, draaide een kwartslag, en

oeps, daar stond het pardoes tussen twee andere trams. Lijn één en lijn vijf.

Maar het oude trammetje stond de verkeerde kant op. Wat nu.

De conducteur ging de tram uit, hij kon maar net bij het touw dat langs de zijkant van de tram hing. Daarmee kon de beugel omlaag getrokken worden.

Sommige kinderen waren uitgestapt en stonden te juichen toen het lukte om de beugel om te keren. De bestuurder liep tussen alle kinderen door naar de andere kant van zijn tram. Het wiel, waaraan hij draaide om de tram te laten rijden of stoppen, nam hij mee. Hij zette het vast aan de andere kant en ja hoor. nu kon het trammetje de goede kant op rijden, tussen lijn één en lijn vijf.

En op de eerstvolgende halte? Daar keken de mensen wel op van zo een mooi oud trammetje, maar niet van de twee, want het trammetje was weer thuis op zijn eigen route.

Hijgend kwamen de pappa's en de mamma's aangelopen. Ze propten zich allemaal aan boord van de tram die nu aan alle kanten uitpuilde, zo vol was hij. Het was nog een heel gedoe om alle kinderen bij de goede pappa's en mamma's te laten komen, maar iedereen was blij.

Vrolijk reed het trammetje weg. Nog een paar kleine niesjes en een heleboel tringeltjes verder reed het trammetje door de smalle winkelstraat.

Het niesde nog eens flink en kwam daardoor aan de verkeerde kant van de halte te staan, waardoor de wachtende mensen danig in de war raakten.

Opnieuw kwam de tram op het Leidseplein waar alle mensen kris kras door elkaar liepen. Dit keer ging het goed bij het kruispunt en reed de tram nu zijn eigen vertrouwde route langs de grote fontein voor het Americain Hotel, langs de achterkant van het Rijksmuseum, langs het van Gogh en het Stedelijk en daar stapten Olaf en pappa uit. Op weg naar opa en oma bij het Vondelpark.

'Wat een avontuurlijke tocht', zeiden ze tegen elkaar toen ze het trammetje in de verte weg zagen rammelen. Vrolijk tingelend en zo nu en dan nog een klein hupsje makend als het moest niezen.

